

Nina Bernátová

Zlodej hudby

MOTÝL

*Zlodej
hudby*

Zloděj hudby

Nina Bernátová

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © 2023 Nina Bernátová
Zodpovedná redaktorka: Mária Hroboňová
Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová
Ilustrácia obálky: Hana Hnízdová
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2023
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, ani nijakými prostriedkami bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-344-6

Venujem všetkým, ktorí veria na zázraky.

Podakovanie

Týmto by som chcela vyjadriť nesmiernu vďaku svojej rodine a priateľom, ktorí ma podporovali pri tvorbe tejto knihy. Tak isto srdečne ďakujem pani profesorke Martine

Šoltysovej a pani učiteľke LDO Lucii Mačingovej.

Bez ich pomoci by sa totiž Zlodej hudby nikdy nebol dostal do takej podoby, v akej je teraz.

Prológ

Pred mnohými desiatkami rokov sa ulicami všedného mesta, neustále prikrytom hustými sivastými oblakmi, prehánala neľútostná meluzína. Spreádzalo ju hlboké dunenie kostolných zvonov. Ich vibrácie rezonovali v kamenných stenách jednoduchého kostola a šírili sa cez dláždenú zem až k uličke medzi radmi drevených lavíc. Tou uličkou kráčala nevesta a jej tvár bola skrytá za závojom takým ľahkým a jemným, ani čo by bol pre ňu utkaný z hodvábu pavučín.

Z lásky mladuchy a ženícha sa neskôr narodilo dieťa. Ratolesť, ktorá však šokovala od chvíle, keď sa po prvý raz vzduchom rozniesol jej nárek. Dieťa totiž naťahovalo za rodičmi ruky bledé ako čerstvo napadaný sneh a hľadelo na nich neprirodzene svetlými očami.

Šibnuté júlové slniečko každým dňom naberalo na intenzite a dnes naozaj pieklo ako o život. Pod blčiacou pokožkou líc mi pulzovalo od horúčavy. Ráno som sa zabudla natrieť opaľovacím krémom, mama ma za to riadne zjazdí. Sedela som preto na studenom obrubníku v tieni pod košatou korunou stromu a pohrávala sa s červenými korálikmi, čo sa mi hompálali na krku. Mám rada červenú.

Hľadala som na ľudí, ktorí sa hemžili v dave predou mnou na vyhriatom chodníku. Mesto nikdy neožilo tak ako počas trhov. Na malom námestí, okolo ktorého vyrástli nevysoké budovy a paneláky, si ľudia krížom-krážom porozkladali stánky, kde ponúkali tovar od výmyslu sveta. Všade sa kričalo, hýrilo to farbami a cinkalo drobnosťami či mincami v cudzích hrstiach. Zbožňovala som leto – možno hlavne preto, že sa počas prvého mesiaca letných prázdnin každoročne konal trh. Hlasy toľkých ľudí sa miešali do chlácholivej spleti a tancovali v teplom vzduchu.

Nevynechala som nič? Neprežila by som, ak by som sa nezastavila pri nejakom stánku. Naťahovala som krk, nech lepšie vidím, kým sa mi rozpálené temeno a tvár chladli v tieni.

A potom som ho zbadala. Vyrazil mi dych z pľúc a srdce mi začalo svojvoľne poskakovať v tele.

Bol *krásny*.

1

Nevedno, prečo ľudia v bielych buclatých lícach a úprimnom smiechu videli nevýslovnú hrozbu. Zaslepení vlastnými predsudkami ho nazvali čudákom ešte predtým, než bolo schopné čo i len prehovoriť.

Lenže to je všetko minulosť. Minulosť taká vzdialená, že svet už zabudol, ako vyzerali tváre obyvateľov všedného mesta. Nepamätá si ani znenie ich mien.

Bolo to už tak dávno.

Niečo ma k nemu volalo. Prívetivým hypnotizujúcim hlasom. Dokonca ma *to niečo* vytiahlo na nohy takou rýchlosťou, až som sa takmer prekoprcla dopredu a spadla rovno na nos. Rozbehla som sa medzi ľudí, pevne zvierajúc rúčku látkovej tašky, aby mi neodletela z pleca, spolu s igelitku plnou dnešných úlovkov. Podrážky nepohodlných topánok rozvírili prach na chodníku, keď som prudko zabrzdila tesne na okraji celého toho ruchu. Na samom konci trhu.

Stál tu plastový stôl, cezeň prehodený biely obrus. Predmety povykľadané na škrobenej látke samy osebe veľmi zaujímavé neboli. Všedné dekorácie a starožitnosti, na ktoré len

sadá prach. Také zvyknú mať staré matere pekne uložené na čipkách za sklami vitrín. Bola však medzi nimi jedna, ktorá mi okamžite padla do oka. Podstava z lakovaného dreva a zdobená kovová trúba. Ozajstný gramofón. Nikdy som taký v skutočnosti nevidela.

Pri stole stála žena s priateľskými očami. Lemovali ich príliš hlboké vrásky, ktoré sa objavili, až keď sa usmiala.

„Zdravím, zaujalo vás niečo?“ Hlas mala položený vysoko. Zvedavo som pristúpila o čosi bližšie k stánku. Až potom som si všimla za stolom na akejsi truhle sedieť chlapca, možno len o kúsok staršieho odo mňa. Hlavu mal sklonenú k displeju telefónu v opálených rukách. Zvláštne, že pri takom silnom svetle naň vôbec videl. Veľmi sa podobal na ženu predou mnou. No aj keď som mu cez ofinu nevidela priamo do tváre, určite nemal také pekné oči. Pravdepodobne to bol jej syn.

„Áno, tento gramofón. Môžem sa pozrieť?“

Žena energicky prikývla, akoby šťastím celá bez seba, že sa jej naskytna príležitosť konečne sa ho zbaviť. Sklonila som sa nad prístroj a skúmala ho z každej strany. Tmavé drevo debničky ostro kontrastovalo s bielym obrusom. V zlatom lesku trúby som zbadala svoj obraz. Hrubé veselo dvihnuté obočie zmizlo za tmavou zarovno ostrihanou ofinou. Pramene krátkych vlasov však poslušne držali zastrčené za ušami. Boli naozaj krátke, ani po pleciah mi nesiahali. A naozaj ma poriadne spieklo. Gramofón bol však krásny a prekvapivo v perfektnom stave, bez jediného škrabanca. Prečo ho predávajú, ak oň po toľké roky tak dobre dbali? Pohľad mi klesol na štítok pred ním. Čiernou fixkou naň niekto – predpokladám, že ten chlapec, pretože rozpité línie sa zdali

nanesené na papier akosi ľahostajne, priam neohrabane – naškrabal cenu. Pripadala mi celkom prijateľná, hoci som netušila, koľko niečo také naozaj stojí.

Spontánne rozhodnutia sú najlepšie rozhodnutia. A pre peniaze by som momentálne lepšie využitie nenašla.

„Vezmem ho,“ nadšene som sa obrátila k predávajúcej a začala sa hrabať v taške s úmyslom vyloviť peňaženku.

„Nuž, a nemáte záujem aj o nejaké platne?“ Nečakala na moju odpoveď a spod stola vytiahla škatuľu, ktorá ledva držala pokope. Zvedavo som nazrela dnu. Vnútri sa tlačili rozmanité papierové obaly naukladané jeden vedľa druhého. Prechádzala som po nich pohľadom až nakoniec vybrala ten, ktorý mal najkrajší obrázok. Poslušne som potom vložila peniaze za nákup do cudzej dlane a platňu strčila do igelitky k dvom knihám, k dlhým červeným nohaviciam, na ktoré sa bude perfektne vyšívajú, a k iným maličkostiam, čo som nakúpila. Žena s priateľskými očami mi ponúkala viac platní, keď videla, aká nadšená som z gramofónu. Určite by na mne dobre zarobila, ak by som na to ešte mala.

Až po kúpe mi došlo, že dostať gramofón domov bude možno trošku problém. Pochybujem však, že by to ovplyvnilo moje rozhodnutie vziať si ho.

Zhlboka som sa nadýchla, objala lesklé drevo a hodnú chvíľu sa snažila odlepiť ho od stola. Keď som ho konečne pevne zvierala v slabých rukách, musela som sa nakloniť dozadu, vyvážiť tak ťarchu nákladu a nenechať sa ňou stiahnuť na zem. Pani za stolom sa na mňa povzbudzujúco usmievala a do pokladnice vkladala hotovosť. Navrhla, že mi pomôže, ale nemohla som ju ťahať až pred svoju bránu. Musela som to odniesť svojpomocne.

Pozdravila som sa na rozlúčku jej aj synovi. Teraz už s úplnou istotou, že som videla naozaj všetko, som sa s pokojom v duši predrala von a pomaly, s neprirodzene ohnutým chrbtom, som opustila trhovisko. Škoda, že som si predtým nestrčila do uší slúchadlá, kráčalo by sa mi lepšie.

Na spánkoch sa mi tvorili perličky potu, až kým neboli priťažké a ako studené slané kvapky nestiekli po tvári. Tmavá hlava sa mi nahriala od slnka, a kým som dorazila k paneláku, skoro ma porazilo. Musela som starožitnosť na chvíľu zložiť na dlažbu pred vysokými dverami, aby som mohla hľadať kľúče. Predlaktia mi žiarili začervenanými otláčenými miestami a ryhami od nákladu. Na kovovom koliesku, čo som vytiahla zo samého dna tašky, sa hompálalo množstvo farebných prívěskov vrátane plieškov z plechoviek a len tri kľúče. Od brány, bytu a schránky. V schránke sme mali poštu, ale nechala som ju tam, pretože som mala tak trochu plné ruky. A vďaka bohu za zrekonštruovaný výťah.

Dvere mi otvoril otec. Zabudla som, že naši už budú doma. Prekvapene zapískal pomedzi zuby, keď mu pohľad padol na gramofón v mojom náručí, a zatiaľ čo ma púšťal do bytu, pobavene na mňa zhora hľadel.

Zobula som si topánky a nechala ich uprostred chodby. Nenáročky, samozrejme. Zbožňovala som svoje tenisky. Boli vysoké, vpredu zúžené do oblej bielej špičky, no v živote som na nohách nemala topánky viac nepohodlné ako tieto. Tvorili sa z nich otlaky na malíčkoch a oškierali päty. Lenže boli príliš pekné na to, aby som ich nenosila.

„Magduška, Magduška, vždy si namýšľam, že ma už ničím nedokážeš prekvapiť, no zakaždým sa zmýlim,“

nasledoval ma cestou do izby s očividným záujmom. Z kúpeľne sa ozýval rachot.

Zubato som sa usmiala:

„Hej, to som zdedila po tebe.“

Kým otec kráčal za mnou, z očí si odfukoval prameň vlasov prikrátky na to, aby bol s ostatnými zahladený dozadu a zopnutý do riedkeho chvosta na hrubom krku.

„Laura,“ zvolal smerom ku kúpeľni, „poď sa pozrieť, čo zase priťahla domov!“ Prekročila som prah svojej izby.

„Rasťo, nepočujem ťa, dávam prať. Ak niečo chceš, pod sem!“ odvrkla mama.

Izbu som mala na strane, kde po obede ustavične svietilo slnko. Bola príjemne svetlá a voňala v nej aviváž. Ťažké závesy odhrnuté po stranách plastového okna, farebné plagáty a výstrižky z módnych časopisov na bielych stenách dodávali miestnosti život.

„Čo s ním plánuješ robiť?“ spýtal sa otec opretý o zárubňu dverí. Všade panoval poriadok, výšivky stáli v košíku na nižšej skrinke vedľa kníh a starých magazínov. Jedine na stole sa povalovali rúže a lesky na pery, ktoré som už nestihla pred odchodom odložiť.

„Počúvať hudbu, čo asi?“ odhrnula som tuby s farbivom a na ich miesto som zložila gramofón.

„Vieš, neviem, či ti niekto povedal, ale existujú aj modernejšie metódy.“ Bol obľúbencom moderných technológií a futuristických dizajnov. Pracuje predsa s počítačmi, neprekvapuje ma, že podobné starožitnosti nie sú jeho šálka kávy. Je niečo ako technická podpora či čo.

Nechal ma prezliecť sa z prepoteného oblečenia do domáceho a vybalíť si tašky. Posadila som sa za stôl a vzala

k sebe platňu z trhu. Netušiac, o aký hudobný žáner išlo, nechala som sa ovplyvniť pekným dizajnom. Kým som si ju prezerala, po chodbe sa ozývalo klopkanie ortopedických sandálov. Kroky príliš nežné na to, aby patrili otcovi.

„Mami?“ zavolala som.

Cez škáru vo dverách sa prepchala strapatá hlava so zahnutým nosom, ktorý som po nej zdedila, a s okuliarmi položenými na ňom.

„Ahoj, kedy si prišla? Fíha, riadne ťa spieklo. Že si sa nenatrela?!“

„Zabudla som. A prišla som len teraz. Nemáme nejaké platne?“ Niežeby mi tá jedna nestačila, len ma to zaujímalo.

Chvíľu mlčala, no potom spracovala moju otázku a pomaly nadvihla jedno tenké obočie.

„Načo?“ Pohľadom prešla na predmet za mnou. Zaostrila naň a následne zapískala cez zuby rovnako ako otec pred chvíľou. „Ani sa nepýtam, koľko to stálo.“

Spomenula som si na úbohých dvadsaťsedem centov a obal od pomarančového cukríka, čo mi ostali v peňaženke.

„Dobre robíš. Tak máme?“ úpenlivo som hľadela na matkinu unavenú tvár. Pokrčila plecami a povedala, že sa pozrie, ale najprv chcela vidieť zvyšok nákupu. Nohavice veľmi chválila, pýtala sa, či nie som hladná, ale súrila som ju ísť pohľadať platne, že sa najem potom.

Vrátila sa po chvíli s dvomi veľkými škatuľami.

„Možno nejaké budú tu, veľa šťastia,“ usmiala sa a zmizla, skôr ako by som ju stihla požiadať o pomoc. Dúfala som, že škatule naozaj schovávajú to, čo hľadám, aby moje pátranie nakoniec nebolo zbytočnou stratou času. Nadvihla som poklop jednej z nich a položila ho na bok. Jej obsah

som opatrne vytriasla von. Začal sa po koberci sypať ako piesok. Tieto škatule otec nazýval „čierne diery“. Človek v nich hromadí hlúposti, ktoré isto-iste nikdy nevyužije, ale viaže ho k nim taká silná citová väzba, že ich jednoducho nemôže šmariť do koša.

Z masy predmetov stúpala ťažká zatuchnutá vôňa. V izbe bolo odrazu akosi dusno. Medzi množstvom predmetov na zemi bolo nebodaj úplne všetko – od hrnčekov, fotiek, kníh až po bločky z potravín, pomotané káble a zaschnuté pero. Kým som sa od prvej škatule, v ktorej, bohužiaľ, žiadne platne neboli, dostala k druhej, prešlo priveľa času. Slnko prenikajúce dnu cez otvorené okno naberalo na oranžovom sfarbení a ruch doliehajúci z ulice na intenzite. Akoby väčšina obyvateľstva nevelkého mestečka vyliezala len tesne pred zotmením. Až v čiernej diere číslo dva som natrafila na to, čo som hľadala. Platňa. *Aha, dokonca dve!* Veselo som zatlieskala a skúmala ich obaly. Prvá s vážnou hudbou ma až tak nezaujala, no dizajn tej ďalšej mi prišiel akýsi povedomý. Tmavomodrý podklad so zlatým obrazcom. To bol akože vták? A s ním dva levy. Asi. Alebo niečo také. Prečítala som názov. *Queen*. Zalapala som po dychu.

Tak to je sila. Mám platňu *Queen*! Niežeby boli mojou obľúbenou skupinou, ale kto už nemá rád *Queen*?

Stonajúc som sa postavila zo strnulej polohy, v ktorej som sedela a prekročila som neporiadok na zemi. Z toľkého vysedávania mi strpili nohy. Naozaj ma potešilo, že máme viac platní – aj keď nerozumiem načo, keď sa doteraz nedali počúvať. Opatrne som vsunula prsty do obalu a vytiahla z neho kruhovú dosku s rytinami v tmavom vinylu a s malým otvorom v strede. Bola omnoho väčšia, ako som

si predstavovala. A taká krehká! Dala by sa jednoducho zlomiť holými rukami. Nadšene som pristúpila ku gramofónu a položila ju naň. Jemne som nadvihla jeho ihlu a hrot nasmerovala na náhodnú ryhu, hryzúc si pritom vnútornú stranu líca. Platňa sa pomaly začala roztáčať. Gramofón zo začiatku iba chrčal ako starý fajčiar. Tóny, ktoré ihla vyškraľovala, boli veľmi kostrbaté, trvalo, kým sa prestali triasť a poriadne spevneli.

Trpezlivo som čakala, podupkávajúc nohou. Srdce mi poskočilo v hrudi, keď som začula aj niečo iné okrem rachotenia starožitnosti. Už je to tu. Už dokonca rozoznávam skladbu. *We Will Rock You*. Klasika.

Na líca vyštípané slnečnými lúčmi sa mi tlačil široký úsmev. Aké pekné to bolo! Hudba každým otočením platne silnela. Medzi prstami som žmolila lem trička. Intenzita neustávala.

Hluk mi nikdy nevadil, no odrazu muzika znela trochu zvlášťne. Niečo mi nesedelo na tom, ako sa vznášala vo vzduchu. Akoby tóny platne neznali v nevelkej izbe, ale... hlboko vnútri mojej lebky. Neodrážali sa od stropu a stien, smerovali rovno k mojim ušiam. Ťažko to opísať, no hlavu mi onedlho naplnili čoraz hlasnejšie tóny, popretkávané šušňaním platne a praskaním gramofónu. Vtedy to už bolo naozaj divné. Pieseň vytesnila všetok zvuk vonkajšieho sveta.

Čo sa to, dopekla... Ach, aké neznesiteľné to začínalo byť! Motala sa mi hlava a v ušiach mi silno pišťalo. Okolie sa mi pred očami začalo rozostrovať a blednúť. Spred nosa mi mizol stôl aj plagáty na stene. A niečo ma celkom iste ťahalo ku gramofónu, ktorý som už však ani nevidela. Ani čo by sa mi neviditeľná stuha obmotala okolo zápästí a šklbala ma za ne.

Asi odpadnem. Juj, dúfala som, že aspoň nespadnem na snežné gule či poobíjané poháre z čiernej diery, čo ležali na zemi, to by asi bolelo.

Kde sú naši? Neprídu ma ratovať?

Silno som zažmúrila oči, lebo nevidieť nič sa mi nepáčilo. V pästiach som zovrela lem trička. Vedomie ma však prekvapivo neopúšťalo, hoci som od kolapsu nemala ďaleko. Napokon šušťanie tíchlo, až kým úplne neodznelo a melódia už netrieskala priamo mne o hlavu, ale rozliehala sa na väčšiu oblasť.

Zhlboka som vydýchla.

Už je to v poriadku. Momentík. Prečo počujem také hlasy? A prečo mi to tak duní pod bosými nohami? Do spánkov mi vystrelila ostrá bolesť z príliš pevného zatínania zubov a vtedy mi napadlo rozlepiť oči.

Oslabila ich žiara bieleho dňa. Na koži som cítila kožu niekoho iného. Z jednej aj z druhej strany. Dokonca aj zozadu. Bola som obkolesená ľuďmi a môj osobný priestor odrazu prestal existovať. Cítiť neznámy dych na šiji mi momentálne nebolo úplne pochuti. Horko-ťažko som sa v pevnom zajatí cudzích tiel postavila v bielych ponožkách na špičky. Srdce, čo tak rázne narážalo o hrudný kôš, takmer prestalo biť a v krku sa vytvorila hrča veľká ako päst. Stála som uprostred obrovskej masy výskajúcich ľudí. A aj keď nemám problém s preľudnenými miestami, toto bolo priveľa aj na mňa. Bol to masaker. V živote som nevidela tolko ľudských bytostí pokope. Hlava na hlave sa tiahla cez celé moje zorné pole. Očami som tak v beznádeji hľadala záchytný bod. Budovu. Stromy. Čokolvek.

Každá tvár navôkol smerovala len jedným, jediným smerom. Tak som sa tam pozrela tiež. Ďaleko vpredu, o niekoľko

desiatok metrov ďalej, stálo pódium. Na čelo som si položila roztrasenú dlaň, nech mi zatieni silné slnko a lepšie vidím. Nieкто tam bol. Tancoval a krútil sa.

Nemôže to byť...

Nie...

Áno, je to on!

No to ma podrž! Po pódiu seabedome poskakoval chlapík, zvierajúci mikrofón, do ktorého horlivo spieval. Nebol to nik iný ako samotný *Freddie Mercury*.

Som vybavená. Muselo mi úplne prepnúť. Všetci okolo skákali a výskali. Basy mi rezonovali hlboko v kostiach a zem sa triasla a dunela pod toľkým náporom. Zmätene som sa točila okolo vlastnej osi a človek by neveril, že oči možno natoľko vyvaliť, keby ma vtedy nebol videl. Toto je *Live Aid*. Musí byť. Ten obrovský štadión, toľko návštevníkov, ba dokonca biele tielko Mercuryho. Všetko sedelo.

Holohlavý chlapík vedľa mňa entuziasticky zapískal. Čo tu vlastne robím? Nie je rok 1985 a nežijem v prekiatej Filadelfii. Tak čo tu, *dopekla*, robím? Spotené pramene vlasov sa mi lepili na rozhorúčené líca. Možno som naozaj odpadla a moja úbohá prehriata myseľ si to celé namýšľa. Alebo sú to halucinácie. Hej, jedno z toho. Celé sa to však udialo tak rýchlo. *Queen* už dohrávajú ďalšiu pieseň.

Nieкто mi nechtiac dupol na prsty nechránené špičkou topánky a veruže to zaboľelo. Z ničoty vo vzduchu sa znova vynorilo šušťanie a rachot a opäť sa predralo rovno mne do uší. No tentoraz neboli tie zvuky také drastické. Vkradli sa medzi množstvo rozvírených chaotických myšlienok a zastavili ich tok. Nie, aby mi ublížili, ale aby upokojili zmätenú myseľ. Blednúce farby akoby objali moje telo a vyslobodili

ma spoza mreží ľudských tiel. Poddala som sa dokonca aj šklbaníu, pretože tentoraz pôsobilo priateľsky a chlácholivo. Akoby mi chcelo naznačiť, že už je to v poriadku.

Celé sa to skončilo tak rýchlo, ako sa to začalo.

Pod zadkom som zacítila mäkký poťah svojej stoličky a v momente som do nej zaryla prsty studené od šoku. Vôňa mojej izby a známa štruktúra látky podo mnou ma naplnili neskutočnou úľavou. Konečne sa moja myseľ vynorila z čierňavy a šuchotania. Mala som pocit, akoby som sa nadýchla po dlhých hodinách strávených pod hladinou. Okrem môjho plytkého dychu a tlmených hlasov doliehajúcich z televízora v obývačke bolo v izbe ticho. Platňa sa prestávala točiť a ihla bola na svojom mieste. Neveriacky som hľadela na gramofón a ani za svet som si nedokázala vysvetliť, čo sa práve stalo.

Čo ak mám úpal? Hej, určite ho mám, dnes som bola dlho na slnku.

Otočila som sa na stoličke a natiahla sa po telefóne ležiacom na posteli. Na tričku sa mi tvorili obrovské mapy od potu. Takmer ma porazilo, kým som do vyhľadávača správne zadala *príznaky úpalu*, pretože sa mi triasli prsty a vždy som klikla mimo. Odrazu mi sedeli všetky symptómy, čo som prečítala, preto bolo ťažké to triezvo posúdiť.

Matka je zdravotník, bude vedieť. Predtým, než som sa s ťažkosťami odlepila od stoličky a odišla do obývačky, venovala som jeden posledný pohľad neporiadku na zemi a gramofónu, nevinne lesknúcemu sa vo večernom svetle. Bude to úpal... Či?

Keď mi mama priložila dľaň s dlhými umelými nechťami na čelo, zhrozene sa odtiahla, ani čo by sa bola popálila

a zaraz ma poslala pod studenú sprchu. Poslúchla som, hoci studené sprchy naozaj nemusím. Pod chladným svetlom v kúpeľňovom zrkadle som vyzerala brutálne zničená. Z pier som si zotrela citrónovo žltý rúž. Prekvapivo vydržal celý deň, ani sa nerozmazal. Nepoužívam ho často, podľa mňa na tenkých perách vyzerá smiešne, ale otcovi sa páči.

Preliezla som okraj vane. Z hlavice začala striekať nepríjemne chladivá voda. S nechuťou som ju nechala dopadať na svoju bledú, horúcu pokožku. Kvapky na nej za sebou nechávali tenké lesklé cestičky, až kým nestiekli na samé dno a potom do odtoku. Ach, ako neznášam studené sprchy... Voda však zo mňa zmývala aj posledné kúsky napätia a stiahla ich do potrubia.

Mama ma zavolala von, nech pod tou sprchou toľko nestojím, lebo ešte k tomu všetkému prechladnem. Vlasy som mala prikrátke na to, aby sa dali vypnúť hore, preto namokli. Príznaky úpalu a predchádzajúcich halucinácií sa pomaly vytrácali. Keď som stála na modrej dlažbe a sušila vlhkú pokožku, prvýkrát odkedy som si stiahla ponožky, môj pohľad zamieril na bosé nohy, okolo ktorých sa tvorila mláčka zo stečenej vody. Cez tri prsty na ľavej nohe sa tiahla modrina.

